

De Rode
Toeter
Brigade

Ontwerp binnenwerk en omslag: 247design

© 2025 Uitgeverij Palmslag | Claire Brentjens

www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan, ook niet voor het trainen van kunstmatige intelligentie (AI) en/of soortgelijke technologieën.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technology. No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493465114
NUR 280

De Rode Toeter Brigade

Ook geschikt als voorleesboek voor
ouders, grootouders en andere leesgekken

palmslag

WIE SPELEN ER MEE IN “De Rode Toeter Brigade”:

Hoofdfiguren:

Tanneke Dwaalster	Ik-persoon, oprichtster RTB, Rotobro
Nico Laes	oprichter RTB, Opperbro
L.L. Okkerbol	Mevrouw de Directeur (= MdD), De Dolk, ...
Jorelijn	Rotobro, één van de drie J's
Jamil	Rotobro, één van de drie J's
Jimme	Rotobro, één van de drie J's
Oma Fideldij	Oma van Tanneke (Topper)
Opa Juan	Opa van Jorelijn, (Topper)
Oma Saartje	Oma van Jorelijn, (Topper)
Oma Tarifit	Oma van Jamil
Opa Riedelbroek	Opa van Jimme
Zara Zacht	Lievelingsverzorgster van oma Fideldij
Spierbal	Hoofdverpleger
Mevrouw Klaarmee	Protestleider, levende legende
Klaas Klapmuts	Broer van Nico Laes
Pietje wegwijz	Duplo Robotje, superwegwijzer
Twipsie	Swingende Scooterrollator, Topscootie, zelfrijdend

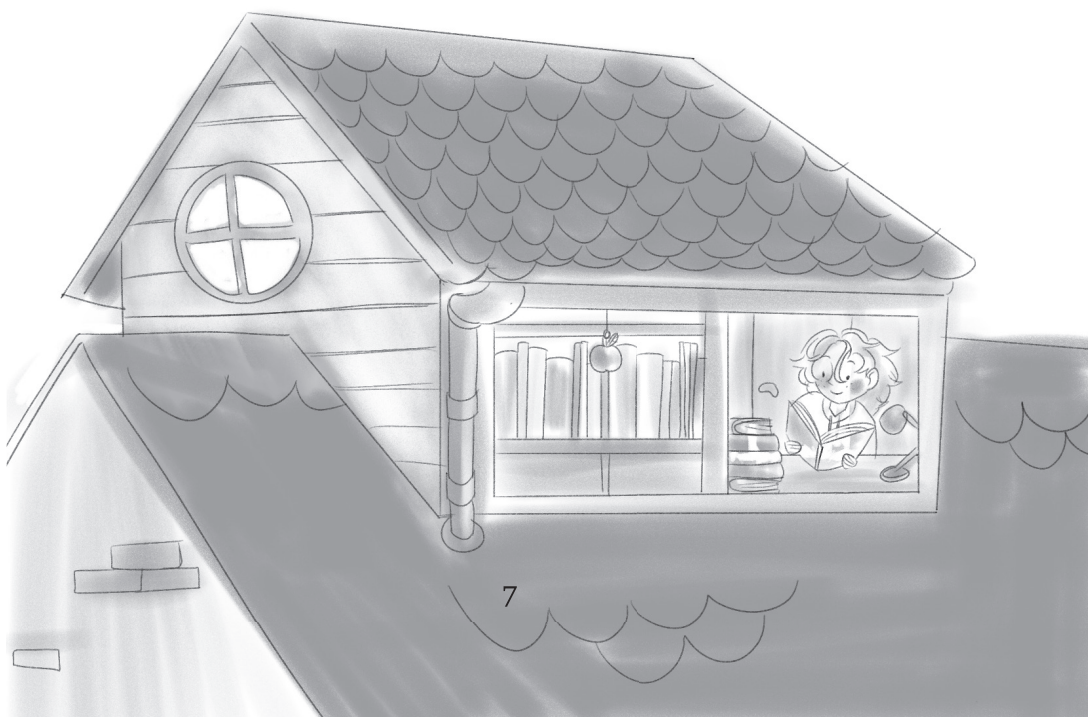

7 december

De dag na Sinterklaas

Ik ben Tanneke Dwaalster en ik woon in een gewone straat in een heel gek huis. De bouwer heeft op het dak een huisje gezet, terwijl mijn ouders om een dakkapel hebben gevraagd. Hoe dat eruit moet zien, weet ik niet. Maar van mij mag het blijven zoals het is, want het dakhuisje is mijn kamer en daar heb ik het best naar mijn zin. Ik kan er op mijn gemakje boeken lezen en dat is het enige wat ik graag doe sinds oma Fideldij ziek is. Papa en mama zijn altijd aan het werk, dus kan je maar beter een gezellig huisje voor jezelf hebben.

Vroeger ging ik elke woensdagmiddag naar Villa Fideldij,

het huis van oma. Ze woonde midden tussen de weilanden. In de tuin was er een trampoline en als ik salto's oefende, liepen haar dieren los op het gras. Ze kwamen om me heen staan alsof ze mijn publiek waren. Terwijl ik sprong, droomde ik ervan om ooit olympisch kampioen saltospringen te worden.

Vorige zomer kreeg oma een CVA. Volgens mama ontploft er dan iets in je hoofd. Oma kon niet meer alleen blijven wonen. Toen de blaadjes van haar appelbomen begonnen te vallen, verhuisde ze naar Roestelhof.

Ik zoek oma nog steeds elke woensdagmiddag op. Vandaag heb ik een chocoladeletter en een grote zak pepernoten meegenomen. Oma is dol op snoepen. Ik ben niet zoals anders meteen naar boven gegaan. In plaats daarvan zit ik midden in de hal in kleermakerszit. Sommige mensen stoppen en vragen wat ik hier doe. Dan zeg ik dat ik op iemand wacht. Anderen lopen gewoon door alsof ik niemand ben.

Ik wou dat ik al bij oma op de derde verdieping was. Toch blijf ik zitten waar ik zit. Dat is de afspraak met Meneer Laes. Nou ja afspraak... gisterochtend zat er een briefje in mijn schoen. Niet dat ik hem bij de open haard had gezet, want ik zing natuurlijk al lang geen sinterklaasliedjes meer om iets in mijn schoen te krijgen. Maar ik had wel een verlanglijstje in mijn sneaker gedaan. Bovenaan stond een nieuwe rolstoel voor oma. Op het briefje dat ik terugkreeg stond:

Lieve Tanneke,

Kom woensdag na school naar de centrale hal van Roestelhof.

Samen met jou kan ik zorgen voor een oplossing voor alle problemen, ook die van je oma.

Nico Laes

PS. Als je midden in de hal in kleermakerszit op me wacht,

zullen we elkaar snel herkennen. Leuk om te weten: ik heb dezelfde lievelingskleur als jij.

Ik durf te wedden dat mama het briefje in mijn schoen heeft gestopt. Die schrijft altijd PS onder haar briefjes. Dat betekent zoiets als: wat ik ook nog wilde zeggen. En er is behalve ikzelf maar één persoon die het hier Roestelhof noemt, dat is zij. Oma's rusthuis heet eigenlijk Rustelhof, maar mama verzint altijd nepnamen. Ook voor oma. Die noemt ze tegenwoordig vaak 'MoeMoe', want oma is bijna altijd moe. Als ze het met papa over de directeur van Roestelhof heeft, zegt ze MdD. Dat betekent Mevrouw de Directeur.

Meneer Laes schrijft dat hij dezelfde lievelingskleur heeft als ik. Dat kan maar één kleur zijn: appelboomgroen. Ik heb nu ook een appelboomgroene trui aan. Zoals altijd met capuchon, zodat ik me af en toe kan verstoppen als ik daar zin in heb.

Oma zei altijd dat mijn kleren het groen van mijn ogen nog groener maakt. Ik denk dat ze daarom zelf ook graag kleren in die kleur droeg, want haar ogen waren nog groener dan de mijne. Nu niet meer, nu lijken ze grijs. Ze is te moe om zich te bemoeien met wat de verzorgers haar 's ochtends aantrekken. Sinds oma in Roestelhof woont, zegt ze ook nooit meer Fonkeloojie tegen me.

De laatste keer dat ze me zo noemde, was op de dag dat er iets ontplofte in haar hoofd. Dat was op een woensdag, nadat ik naar huis was gegaan. Ze had me bij de trampoline staan toe te juichen. Met een hoofd zo wit als poedersuiker, terwijl haar appelrode wangen steeds roder werden. Bij elke sprong riep ze: 'Doorzetten Fonkeloogje! Nooit opgeven!'

Niemand weet wanneer het precies gebeurde; de dokter niet, mama niet en papa en ik ook niet, en zelfs oma niet. Iemand kwam aan het eind van de middag een pakje bezorgen. Oma zei tegen hem '*Olakidee*' en '*Frimframfrarie*' en verder kon ze op geen enkel woord komen. Gelukkig is er toen snel een ambulance gekomen, anders was het volgens de dokter erger afgelopen. Maar ik weet niet hoe het erger kan: mijn oma Fideldij die vroeger altijd vrolijk was, lijkt nu wel een zak appels die te lang in de kelder is blijven staan.

Knarsgeluiden

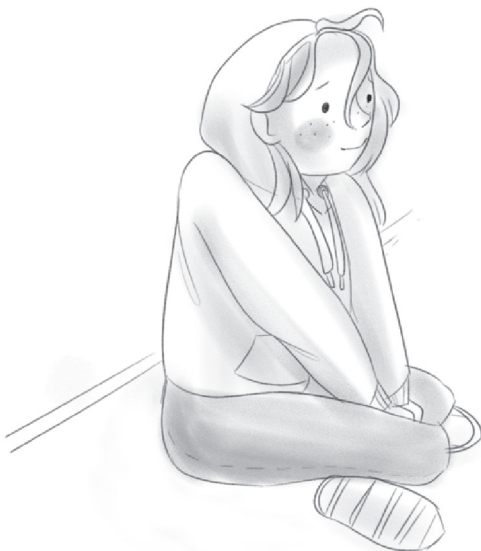
Haastig lopen mensen om me heen, soms lopen ze me bijna omver. Ik zet mijn capuchon op en maak me zo klein mogelijk.

Zonder oma zal het me nooit meer lukken om een dubbele achterwaartse salto te maken. Haar huis is verkocht, er is geen trampoline meer om op te oefenen. De dieren van oma zijn verhuisd naar een kinderboerderij die achter Villa Fideldij ligt. Even hoopte ik nog dat haar hond bij ons mocht komen wonen. Maar mama denkt dat ze allergisch is voor dieren. Ik zie oma's schapendoes even graag als oma zelf...

Nou ja, bijna even graag. Doedel heeft zoveel haren dat je verder alleen zijn neus kan zien. Als hij tenminste nog hetzelfde is nu hij op Hoeve

Dierenpret woont.

Mevrouw de Directeur,
voortaan zeg ik liever MdD,
komt uit haar kantoor
gesneld. Ze ziet er raar uit,
want ze heeft krulspelden
in haar grijze haar. Ik buk
me nog dieper naar de
grond. Gelukkig kijkt ze
over me heen. Toch word ik
zenuwachtig, en dan begint
het altijd te bonzen in mijn
hoofd. *Boinkeboinkeboink*.

Kon ik maar snel een Fideldie-Fideldijdsje doen. Oma heeft het me geleerd, omdat er volgens haar geen beter medicijn is tegen welk kwaaltje dan ook. En je krijgt er goede ideeën van, zei ze altijd. Maar dansen mag niet in Roestelhof. Ik kan de regel op het bord aan de muur vanaf hier lezen:

66. In Rustelhof wordt niet gedanst

MdD staat weer eens met haar wijsvinger te zwaaien. Dit keer niet naar mij, ze heeft het tegen mevrouw Klaagmuts. Die heeft net gezegd dat ze klaar is met alle regeltjes van het huis.

‘Hoe vaak moet ik het nog herhalen, mevrouw Klaagmuts? Regel één luidt: Bewoners en familieleden die vragen of klagen, worden overgeslagen! Knoopt u dat maar eens goed in uw oren.’

Arme mevrouw Klaagmuts. Ze legt haar handen op haar oren alsof ze bang is dat er echt een knoop in gelegd zal worden. Klagen is het allérdomste wat je hier kan doen. Mama is ook opgehouden met klagen. Dat ging over de rolstoel van oma. Hoofdverpleger Spierbal zegt dat ze een nieuw model nodig heeft, maar eerst moet mevrouw Regelneef van de gemeente komen kijken of dat echt zo is. Mama heeft drie maanden geprobeerd om die mevrouw te bereiken. Ze werd er helemaal dol van. Vooral toen ze door al dat bellen en mailen naar de gemeente te laat was met het doorgeven van de uitslagen van de appelkeuring. Het is haar werk om in ons dorp alles te regelen wat met appels te maken heeft. Toen heeft mama het opgegeven om een nieuwe rolstoel voor elkaar te krijgen.

Elke keer als oma aan het knikkebollen is, knakt en kraakt haar nek zó hard dat ik er buikpijn van krijg. Volgens Spierbal is de enige oplossing een rolstoel die kan kantelen. Ik hoorde hem tegen oma zeggen dat ze dan overdag in slaap kan vallen zo vaak ze maar wil. Maar mama weigert om weer te gaan zeuren bij de gemeente. Ze denkt dat ik me die knarsgeluiden inbeeld. Toch weet ik zeker dat ik ze echt hoor.

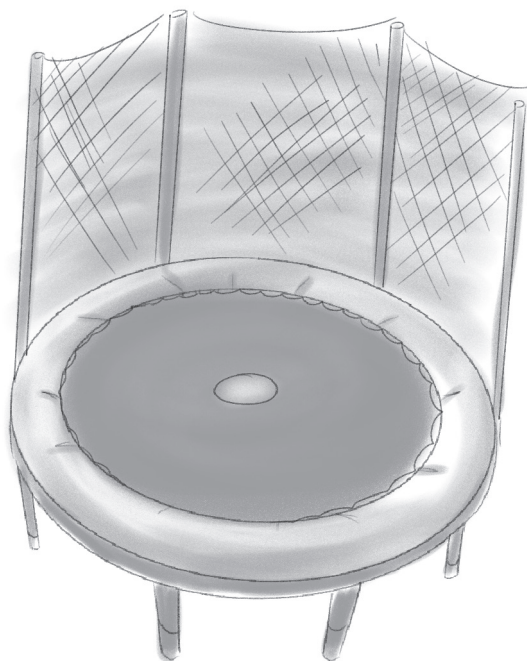
Er prikken wiebeltranen in mijn ogen. Met mijn mouw veeg ik mijn neus af. Ik heb geen rolstoel gekregen voor Sinterklaas. Dat had ik ook niet verwacht. Maar gelukkig vond ik wel het briefje van mijnheer Laes in mijn sneaker. Hij is vast een helper van mevrouw Regelneef. Het kan bijna niet anders dan dat mama toch nog één keer met de gemeente heeft gebeld en dat het eindelijk gelukt is om een afspraak te maken. Als oma straks door mij een kantelrolstoel heeft, dan is het briefje van mijnheer Laes het allermooiste cadeau dat ik dit jaar voor Sinterklaas heb gekregen.

Natuurlijk ben ik ook superblij met mijn nieuwe boeken: *Koning van Katoren*, *Rekenen voor je leven* en *De Zweetvoetenman*.

Het eerste boek was vroeger het lievelingsboek van mama. Het tweede is een idee van papa, en het derde heb ik zelf uitgekozen. Omdat ik het zo'n grappige titel vind.

En omdat ik hoop dat er een leuk beroep in staat. Meester Warre heeft verteld dat we na de kerstvakantie beginnen met het Wat-wil-ik-worden-project. Dat vindt hij nuttig omdat dit het laatste jaar op de basisschool is. Ik krijg er nu al de zenuwen van. *Boinkeboinkeboink*. Zou olympisch kampioen saltospringen een beroep zijn?

Zeg maar Nico

Het wachten begint lang te duren. Oma is nu vast en zeker in slaap gesukkeld. Zou ze dromen dat ze in een reuzegrote rolstoel woont, die aan alle kanten in elkaar stort? Arme oma Fideldij.

Er stopt een handkar voor de glazen schuifdeuren.

Waarschijnlijk staat er iemand achter, maar dat kan ik van hieruit niet zien. Er liggen te veel spullen op de kar. Ik ga staan. Zie je wel, die kleine meneer hoort erbij. Hij heeft lange witte haren met een even witte baard en zijn buik steekt vooruit in een appelboomgroene trui.

Ik schiet overeind. ‘Bent u soms Meneer Laes?’ vraag ik, terwijl de kar naar binnen komt.

Hij tikt met zijn vingers tegen de zijkant van zijn hoofd.

Net een soldaat. Of een generaal of zo. Zijn ogen zijn even blauw als de theepot van oma.

‘Hallo Tanneke! Zeg maar Nico, hoor!’

Hij wil me een hand geven, maar dat lukt niet omdat

MdD op ons afstormt. Ze duwt me weg alsof ze

vlak voor het einde van een voetbalwedstrijd

nog snel een doelpunt wil scoren. De

krulspelden zitten niet meer in

haar haar. Ze heeft nu een

knot waardoor ze groter lijkt

dan ze is. Onder haar zwart-witte

bolletjesrok heeft ze schoenen met hoge

hakken aan. Ze zijn bijna net zo rood als

oma
Fideldij

Sub	3				
	2				
	1				
	BV				

haar hoofd. Mama vindt MdD een opgewonden standje en nu begrijp ik eindelijk wat ze daarmee bedoelt.

‘Goedemiddag, meneer Laes, mag ik me even voorstellen? Ik ben Mevrouw de Directeur van Rustelhof, mijn naam is L.L. Okkerbol. Als ik het goed heb begrepen, komt u een tijdje uitrusten op de Afdeling Sub?’

‘Ik weet niet waarom de afdeling Sub heet, maar als Tanneke’s oma daar woont, dan heeft u het goed begrepen.’

‘Hier maken we ons niet druk over namen, meneer Laes. Ik verzeker u dat Rustelhof het allérbeste adres is voor mensen die in de war zijn.’

‘Dan is het fijn om in Roestelhof te zijn!’ zegt de kleine man met de lange baard.

‘U bedoelt Rústelhof,’ zegt MdD. Haar bolletjesrok maakt een zwaai naar rechts en blijft aan één kant uitgewaaierd in de lucht staan. Volgens mama wast MdD haar kleren met stijfsel. Dat is een papje waarmee je slappe was stevig maakt. Ik denk dat ze veel van dat papje gebruikt. Zelfs haar stropdas wijst recht naar voren. Het lijkt wel of dat vreemde kledingstuk overal eerder wil arriveren dan zichzelf.

Meneer Laes rijdt zijn handkar verder de hal in. De rok gaat nu ook aan de andere kant de hoogte in. MdD gaat in haar volle bolletjesbreedte voor mijnheer Laes staan en zegt:

‘Ho, tot hier en niet verder!’

‘Maar hoe moet ik dan de spullen op mijn kamer op de derde verdieping krijgen?’ vraagt hij.

‘Komt u maar eens mee.’

MdD gaat hem voor naar de Huisregeltjesmuur.

‘Ik zal u de regel voorlezen:

56. Het is ten strengste verboden om te verhuizen door de centrale hal. Alle dozen moeten door de achteringang naar binnen. U kan zowel de trap als de dienstlift gebruiken.’

Meneer Nico krabbelt op zijn hoofd en vraagt of ik hem de weg naar de achteringang wil wijzen. Ik snap er niks van. Waarom komt die man van de gemeente op oma’s afdeling wonen? Het duizelt in mijn hoofd. Net als bij mama als ze op haar werk de appelcijfers niet op tijd kan doorgeven. Dan blijven de getalletjes de rest van de dag om haar heen zweven.

Meneer Laes legt zijn hand op mijn schouder. ‘Ik kom inderdaad een tijdje in Roestelhof wonen,’ zegt hij zachtjes. Het lijkt wel of hij mijn gedachten kan lezen.

MdD loopt met één hand in haar zij om de handkar heen. Ze blijft staan bij een rode toeter. Er zit een grote zwarte knop op. Haar hand met rode puntnagels gaat ernaartoe, maar stopt bij een lange buisvormige doos. Aan het eind zit een soort vraagteken waardoor hij ver uitsteekt aan de achterkant van de handkar.

‘Deze kunt u helaas niet op de derde verdieping krijgen.

Leest u maar mee:

57. Het is ten strengste verboden om spullen die langer zijn dan één meter via trap of lift te vervoeren.'

'Maar waarom is dat verboden?' vraagt meneer Laes.

'Uit veiligheidsoverwegingen, beste meneer,' is het antwoord van Mdd.

Ze draait zich om. Met de zijkanten van haar rok nog steeds stokstijf omhoog, snelt ze naar de directeurskamer. Daar duwt ze de stof van haar rok naar beneden zodat ze zich naar binnen kan wurmen. Voorbij de deuropening draait ze zich om: 'Nogmaals welkom, meneer Laes, ik hoop dat u zich aan onze regels zult houden. In dat geval is het prettig wonen in Rusthuis Rústelhof!'

